

ההוא דמורע לא בהו. פירוש הכהן צריך להודיע שלא להוסיף
 (ט) לעזוב וכיון דגלי לן קרא דהוא נצדק כמותה וכמיז בה
 זואה ידיעה ועשייה לא צריך למכתב מו ביה: **וְךָ שְׂאִסְרָהּ** בתרומה
אֵינָהּ דין **שְׂאִסְרָהּ** לבהונה. וליכא למימר צמ ישראל יוכיח שְׂאִסְרָהּ

אִינֹו דִין שְׁעֵשָׁה בּו סַפֵּק בּוּדֵאִי
 לִיכָא לַמִּסְפָּר מִזֵּר וְעוֹשָׁה
 פֶּסַח יוֹיכֹחַ שְׁעֵשָׁה בְּזֵן אֲרוֹס כְּרִיזֵן
 דִּנְפָקָא לֵן מִכִּי יָמוֹת מַת עֲלֵיו בִּפְתַּע
 פִּתְחוֹס סַפְרֵי וּבִצְרָק ב' דְּכִרְיִמוֹת
 (דף ט.) וּפִסְפֵּי לֹא עָשָׂה בְּזֵן סַפֵּק
 טוֹמַתָּה הַתְּחוֹס כּוּדֵאִי לִפְנֵי שְׁטוֹמַתָּה
 הַתְּחוֹס הִלְכָּה הוּא "וְלֹא סַמְרִינֵן ק"ו
 מֵהִלְכָּה וְה"ה דִּלְזִין לְהוֹדִיחַ מַשֵּׁס
 דְּהִכִּי אֲמַר בְּזוֹכְכָה אֲף אִנִּי אֲצִיט
 זֶה וְהִלָּא אִין לְלִמּוּד הֵימְנוּ אֲזַל הָא
 אִיכָא לְמַתְמָה אֲמַנִי לֹא פִרְקִינֵן מֵה
 לְסוּטָה שְׁכָן רְגִילֵס לְדַבֵּר שְׁהִרִי קִינָא
 לֵה וְנִסְתַּרְכִּין דְּפִרְקִינֵן לְעִיל בְּרִישׁ
 פ"ק (דף כ:.) וְאִין לִמּוּר מַשּׁוּס לְעִיל
 מִיִּירִי בְּטוֹמַתָּה דְּבַתֵּר קִינֵי וּסְתִירָה
 דְּמַהִימֵן עַד א' הַסֵּס וְדִאִי אִיכָא
 רְגִילֵס אֲזַל הִכָּא יִפְסִינֵן מִסְתִּירָה
 דְּבַתֵּר קִנּוּיָא גְרִידָא לִיכָא לַמִּסְפָּר
 שְׁכָן קִינָא לֵה דְקִינּוּיָא לֹא תַּשְׁבִּי
 רְגִילֵס בְּלֹא סְתִירָה דְּהָא בְּרִישׁ מַסְכַּת
 גְּדָה (דף כ:.) דְּמִיִּיתִי הַסֵּס מִקּוּיָה
 שְׁנַמְדָּד וְנִגְמִיל חֶסֶד כָּל הַטְּהָרִית
 שְׁנַעַל עוֹשֵׁי וְאִנִּי בְּרִישׁ" כִּי בְּרִישׁ"ה
 טוֹמָא ר"ש אֲזוּמַר בְּרִישׁ"ר טְהוֹר בְּרִישׁ"ה
 תּוֹלִין וְשִׁנְיָהּ לֹא לְמַדּוּה אֲלֵא מִסּוּטָה
 רְבָנָן סַפְרֵי כְּסוּטָה מֵה סוּטָה סַפֵּק
 הוּא וְעַשְׂאוּה כּוּדֵאִי אֲף כּו' וּפִרְזִין
 אִי מִסּוּטָה יִנְמַת מֵה סוּטָה בְּרִישׁ"ה
 טוֹמָא וְדִאִי הִכָּא מִנִּי טוֹמָא וְדִאִי הִכָּא
 הִכָּא דְּהָא בְּרִישׁ"ה גְּרִידָא לִיכָא לַמִּסְפָּר

דבועל: דידה. דאסע דיעה וואואל
ועשטיה כדפרישית: ורצי. לאל דריס
ווי? תלמא קראי האו דכמיצי וכולהו
לדלדיה דיעה ועשטיה וואואל: שלא
לעו. משום דהוא אמר לה
בצקללה ברשא את יריקך נופלת וגו'
המים לצדוק כדרך כניסתן
דכמיצי וצתה בטנה והדר ונפלה
ירייה לך הוצרך להודיע תמילה
שהמים כדרך כניסתן יצדקו: ואימא
כוילה להי האו דאסא. לצועל.
להודיע דבטן לקה ברשא מנן:
מאי בטן וירך. סתם הכא והכא
דריש ליה: שלשה פעמים. וקינא את
אשמו והיא נטמאה והיתה אם נטמאה
נתת אישה ונטמאה: ואחד לתרומה.
שפילוי היא בת כהן ובעלה כהן
נשפלה מן התרומה: קל וחומר.
אינו דריש להוציא מן המקרא לפסולה
מן הכהונה מלישאל לכהן דמקל וחומר
אחי: מה גרושה. בת כהן שנתגרשה
מישראל חרע אין לה שמוצת בתרומה
דכרמיצי מלחם אביה תאכל (ויקרא כג)
פסולה לכהונה: זו שפסולה מתרומה.
מבצויא דנטמא דקאמרת אינו
מדין שפסולה לכהונה. ולקמן פריך
והוא לא איירי רבי עקיבא בפסול
ככהונה כלל דלא אצרכי קרא ומאי
קאמרי ליה רבי ישמעאל: מה ס"ל
והוא נטמאה כו' גרסין. ולא גרס
א"כ דמילתא באנפי נפשה היא ולא
נטמאה יתירא קמיבעיא ליה דלא
גרסין ולא רבי ישמעאל לחודיה
קאמרי לה אלל סתמא היא קוראי
דעניינא קדריש ואילז: מה סלמוד
לומר וקנא אם אשמו והיא נטמאה.
ודתשמע דרובאי נטמאה ומה סלמוד
לומר או עבר עליו וגו' והיא לא
נטמאה אלא היצא ליה דהימלא ליה

ללדידה ידיעה ועשייה וזוהי: **שלא להוֹלִיץ לעוֹ.** משום שהוא אמר לה בזקללה ברישא את יריכך נופלת וגו' וסוף המים לדדוק דרך כניסתן דמביב וצתה בטנה והדר ופלה יריכה לכך הוצרך להודיע תחילה שהמים דרך כניסתן יצדקו: ואימא **כוליה להכי הוא דאסא.** לצועל. להודיע בטען לקה בדישא ומה: **מאי בטן וידך.** סתם הכא אסא: **דריש ליה: שלשה פעמים.** וקינא את אשתו והיא נטמאה והיתה אם נטמאה תחת אישה ונטמאה: **ואחד לתרומה.** שאפילו היא בת כהן ובעלה כהן ופסלה מן התרומה: **קל וחומר.** אינו צריך להביא מן המקרא לפסלה אלא הכוונה מלינשא כהן דמקל וחומר **אמי: מה גרושה.** בת כהן שנתגרשה ממשאל חורע אינן לה שמותרת בתרומה כדכתיב מלחם אביה תאכל (ויקרא כב) **פסולה לכהונה: זו שפסולה מתרומה.** מרבויא דנטמאה כדקאמרת אינו דין שפסולה לכהונה. ולקמן פריך והא לא איירי רבי עקיבא בפסול כהונה כלל דלא אזכרה קרא ומאי קאמר ליה רבי ישמעאל: **מה פ"ל והיא נטמאה ר' גרסינן.** ולא גרס א"כ דמילתא בנפשי נפשה היא ולא נטמאה ימירא קיימטינא ליה דהא דרשינן ולאזו רבי ישמעאל לחודיה קאמר לה אלא סתמא היא וקראי דעניינא קדריש ואזיל: **מה תלמוד לומר וקנא אם אשמו והיא נטמאה.** דמשמע דודאי נטמאה ומה תלמוד לומר אז עבר עליו וגו' והיא לא נטמאה אלא **היא לא נטמאה** ומה תלמוד לומר

משקה: מגיד לך הכתוב
אשה זו שמה נטמאה
לברר הספיקא ואי לא
ד ק"ו לשרץ ספק נגע
נטמאה מספק: טועה
תפסה אסורה הא נטמאה
איך עמו צבית ונתכוון
ה כסצורה שהוא צעלה:
וממקום

קנה לה ונסתרה הכא מאי רגלים להבא איכא אלמא אשיג' דמסתירה
דבחר קנויא יליף כי הכא פריך והכא אמאי לא פריך הכי ויש לומר
דמסתירה על ידי קנויא בסוטה הוי כספק מגע שרץ שהרי בלא
קנויא לא היה שום ספק במסתירה גרידא דלא נחשדו על העריות
הלכן הקנויא גורם הספק וה"פ בנחמ' נדה הם גבי סוטה וספק
שרץ הרי ריעותא דהיינו השרץ והבועל קמן אלל הטהרות והאשה
אבל גבי מקוה קודם טבילה לא ראינו שום ריעותא דאיכא כספוקי
על ידה ולעיל בפ"ק קודם העדלת עדים לא הואי שום ריעותא:

[illegible][illegible]

(ח) ש"ל דלא נטמאה יתירא
קדריש דהא דרשינן לעיל וכו'.